

Електронний журнал культурників СЦМ в Україні

ЕгеЖ!

№9 Березень 2012

ЕгеЖ!

Електронний журнал
Дружини Культурників Спілки
Української Молоді в Україні
№ 9
Березень 2012

Головний редактор:
Вікторія Коляда

Дизайн і верстка:
Іванна Голуб'юк

Чекаємо листів:
kulturnyky-ua@cym.org

Думка редакції може не збігатися з
точкою зору авторів публікацій.

© **ЕгеЖ!**, 2012.

Зміст

НОВИНИ

БАЛАЧКА **Зупинка ЯрмаРОСК. Союз Української Незалежної Молоді у Гданську.** *Мар'яна Кріль*

МАНДРІВКА **Навколо Криму за два тижні.** *Людмила Юрченко*

ПОГЛЯД **Неповторність чи пересічність? Образ сучасних сумівців**
Вікторія Коляда

МУЗУЧИЛИЩЕ **Чарт його знає!**
Вадим Карп'як

ХТО ЧИТАЄ ЦІ КНИЖКИ? Конкурс

ВІРШІ НА ВЕСНУ **Максим Капля, Катерина Теліга, Золота Жінка, Юлія Смаль**

«Спілка Української Молоді в Україні» є однією із найстаріших молодіжних організацій і свій початок бере від підпільного СУМу, що існував у Києві в 1925-1929 роках. На сьогодні СУМ існує та діє в 10 країнах світу і є однією із двох найбільших виховних українських молодіжних організацій у світі. В сучасній Україні відродження СУМу розпочалося у 1989 році і з цього часу організація проводить виховну діяльність серед дітей та молоді.

Сайт організації: www.cym.org/ua

НОВИНИ

•• 18 лютого у Києві на Ярославовому Валі відбулися літературні читання з Дарою Корній та Русланом Найдю. Захід був організований Київською міською організацією Спілки Української Молоді в Україні та присвячений Міжнародному дню рідної мови, який щороку відзначається 21 лютого.

Під час зустрічі Дара Корній (Мирослава Замойська) презентувала свої книги - «Тому, що ти є» (видавництво «Клуб Сімейного Дозвілля») та «Гонимарник», твір, який здобув третю премію конкурсу «Коронація слова» та став лауреатом премії асамблеї фантастики «Портал-2011». Руслан Найда, скульптор і графік, розповів слухачам про те, як він козакує та продемонстрував давній український музичний інструмент – гусли. Під їх акомпанемент він виконав речитативом «Пам'ятниці Предків».

Під час зустрічі слухачі мали можливість порозмовляти з митцями про українську міфологію, козацьке життя та послухати уривки з їхніх творів. Насамкінець Дара

Корній прочитала епілог з «Гонимарника», а Руслан Найда – уривок зі своєї книги «Козацький роман».

•• У рамках реалізації Тернопільською міською організацією СУМ в Україні просвітницького проекту – виставки маловідомих стрілецьких світлин «Обличчя звитяги», світ побачила однойменна книга. Її

упорядником є тернопільський сумівець Святослав Липовецький - автор низки видань та публікацій, присвячених тематиці національно-визвольних змагань. В книзі вміщено більш як 100 оригінальних світлин Січових Стрільців. «Видання фотоальбому «Обличчя звитяги (Стрілецькі світлини)» стане ще однією пам'яткою про майже десять тисяч добровольців, які в лавах Легіону УСС боролися за кращу долю України», - зазначає інформаційна референтура ТМО СУМ в Україні.

•• Київські міські організації Спілки Української Молоді в Україні, Молодіжного Націоналістичного Конгресу та Молодого Народного Руху вимагають заборони прокату російського фільму «Август. Восьмого» режисера Джаніка Файзієва. З цією метою активісти звернулись з поданнями до національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі, державного агенства України з питань кіно та Служби безпеки України.

Молодь зазначає, що даний фільм розпалює міжнародну ворожнечу і ненависть до братнього нам грузинського народу, тому публічний показ такого кіно в Україні неприпустимий. Зокрема у ньому свідомо перекручуються історичні факти та має місце заполітизований сюжет, який однобічно висвітлює трактування російсько-грузинської війни 2008 року.

За останніми даними Міністерство культури України відкликала прокатну ліцензію фільму «Август. Восьмого».

Балачка Зупинка ЯрмарОСК. Союз Української Незалежної Молоді у Гданську

Мар'яна Кріль
Тернопіль-Люблін

Із секретарем Союзу Української Незалежної Молоді Гданська **Аркадієм Путком** я зустрілася у листопаді 2010 року під час Українського Молодіжного Ярмарку у Тримісті. Він – українець з Польщі, член ПЛАСТУ, Об'єднання українців у Польщі, а також СНУМу. Говорили ми про Ярмарок, життя українців у Польщі, СНУМ, ПЛАСТ, Об'єднання українців у Польщі, а також про те, що таке родинна традиція і її присутність у житті.

- Хто є ініціатором заснування „Українського молодіжного ярмарку” у Польщі?

- Ярмарок відбувається уже понад тридцять років. Ініціаторами проведення його були переважно студенти українського походження, які проживали тут, у Гданську, або ж ті студенти, які приїжджали сюди на навчання. Але спочатку ця імпреза не була дуже великою. Вона була досить камерна. Самі студенти показували свою українську творчість, танцювали, співали, були теж комедійні номери. Протягом більш, ніж тридцять років Ярмарок розвивався і став таким, яким він є зараз, де свою творчість презентують українці з цілої Польщі. Протягом останніх 15-20 років на Ярмарок ми стараємось запрошувати якусь зірку з України. Серед музикантів з України у нас грали „Кому Вниз”, „Мандри”, „Друга Ріка”, „Фліт”. Цього року нашою зіркою є Олег Скрипка, який представить свій проект етно-диско (інтерв'ю було записане під час XXXIV Українського молодіжного ярмарку в Гданську, в листопаді 2010 року. У 2011 році на Ярмарку виступили українські гурти „Бурдон” та „Мотор'рола” – прим. автора).

- Спостерігаючи за атмосферою на Ярмарку, можна сказати, що це передусім є зустріч українців з Польщі, з різних її сторін. Це одна із ваших цілей. Про що ще, крім цього, ви думаєте, організовуючи такий масштабний захід?

- Наш а мета – дати можливість українській фольк-рок музиці заявити про себе в Гданську і, загалом, у Польщі, в мас-медіа. Але, як вже було сказано, основна ціль цього заходу є зустріч людей, молоді, родин з цілої Польщі. Так традиційно склалося, що переважна більшість фестивалів відбувається влітку, взимку мають місце традиційні Маланки практично в усіх осередках українства в Польщі, навесні відбуваються гулянки – до і після Великого посту, а в листопаді всі чекають на Український молодіжний ярмарок у Гданську. Сюди приїжджають люди зі всієї Польщі – від Перемишля до Щеціна, від Гданська до Вроцлава, також сюди приїжджає чимало людей, які працюють, наприклад, у Англії, і вони спеціально приїжджають сюди, щоб зустрітися зі своїми знайомими.

- Яку нішу серед інших фестивалів української культури у Польщі займає Український молодіжний ярмарок у Гданську?

- У Польщі відбувається дуже багато різних українських імпрез. Серед основних це – Дні української культури у Щеціні, Фестиваль української культури – найголовніша мистецька подія українців Польщі і головний захід Об'єднання українців у Польщі – найбільшої української організації

у Польщі, який відбувається з 50-х років і до сьогодні що два роки, „Лемківська ватра” в Ждині, Фестиваль культури „Українська весна” у Познані, фестиваль „Підляська осінь” та чимало інших. Кожен із цих заходів має свою специфіку, атмосферу, історію. Український молодіжний ярмарок у Гданську є третьою імпрезою серед інших, беручи до уваги роки його існування. Крім того, велике значення має саме місто у Гданськ у житті ярмарку. Тримісто, як його ще називають (Гданськ, Сопот, Гдиня), географічно розташоване у центрі між двома важливими для українців Польщі осередками – двома українськими ліцеями у Білому Борі та Гурові-Ілавецькому. Випускники цих навчальних закладів дуже часто обирають Гданськ для студій. Так вже склалося, що тут гуртується найбільше молодих українців з Польщі. Цей аспект є важливим для Молодіжного ярмарку і його проведення саме у Гданську. Це, в свою чергу, спричинилося до виникнення у Гданську Союзу Незалежної Української Молоді Гданська. На сьогодні, ми є центральним осередком цієї організації у Польщі. Крім цього, тут знаходиться центральний осередок організації ПЛАСТ Польща.

Скільки років існує Союз Незалежної Української Молоді Гданська і чи пов'язана ця організація якимось чином зі Спілкою Української Молоді в Україні? Чому ви не належите до світової структури СУМУ?

Союз Незалежної Української Молоді Гданська існує вже понад 20 років тут. Тоді, коли виникла ця організація, ще не було Об'єднання українців у Польщі. Існувало ще Українське суспільно-культурне товариство, яке мало дещо інші методи і форми діяльності. До цього товариства належали особи старшого покоління, яких було переселено на північні і західні землі Польщі у рамках операції „Вісла”. Натомість уже у 89-му виросло нове покоління, те, яке народилося на цих землях, на які було переселено їхніх батьків. І, можна сказати, що це молоде покоління стало в опозицію до старшого покоління і вирішило створити молодіжну структуру. Створюючи Союз Української Незалежної Молоді Гданська, вони черпали із СУМУ, знаючи, що він існує в Німеччині, Канаді чи США. Зараз же ми

активно співпрацюємо з Об'єднанням українців у Польщі. Деякий час тому багато регіональних осередків Союзу Незалежної Української Молоді Гданська розпустилися, але тут, у Гданську, він завжди був. Звідси походить один із засновників організації – сьогоднішній голова Об'єднання українців у Польщі Петро Тима. Український Молодіжний Ярмарок є головною імпрезою нашої організації і цим ми гордимось. Крім того, ми долучаємось до організації Маланки у Гданську, Фестивалю української культури у Сопоті (у 2011 році Фестиваль української культури після трирічної перерви відбувся у Кошаліні, у зв'язку із ремонтом головної сцени фестивалю у Сопоті „Лісової Опері” – прим. автора). Ми також співпрацюємо із різними польськими громадськими організаціями, влаштовуємо рейди, вишколи. Особисто я опікуюся молодими людьми, які приїжджають до Триміста на програму „Європейська волонтерська Служба” і часто залучаю їх до нашої діяльності.

Щодо організації, то нас немає так багато тут, тому все не так, як у світовій структурі СУМУ. Є кілька активних

людей, які постійно ангажуються у різну діяльність. Інші ж, можна сказати, є прихильниками організації, які також долучаються до організації різних наших проєктів і життя організації, але вони є менш активними. Існує управа організації, ревізійна комісія. До нашої праці ми залучаємо чимало інших студентів з Гданська, з України також і вони якоюсь мірою є членами організації, але не сформалізованими. Члени СНУМ одночасно

Створюючи Союз Української Незалежної Молоді Гданська, вони черпали із СУМУ, знаючи, що він існує в Німеччині, Канаді чи США

Еге Ж!

належать до ПЛАСТУ і це одне другому не перешкоджає. Справа в тім, що ми розсіяні по цілій Польщі. Для нас не важливі якісь формальні справи чи офіційна приналежність, а приналежність до свого, українського і якнайбільше збереження цього. Завданням СНУМ чи ПЛАСТУ є виховати молодих людей у патріотичному дусі, пояснити їм і заохотити до суспільної роботи. Останнім трохи важко зараз, але якщо одна людина на десять захоче працювати, то це вже дуже добре. Є такі, які діють у кількох організаціях, інші – в одній, ще інші – в жодній, але відвідують наші заходи, цікавляться українством у Польщі, критикують, хвалять і це добре. Ми як члени тої чи іншої організації маємо чудові нагоди, щоб відвідати Україну, познайомитися із представниками наших організацій в Україні, поспілкуватись з однодумцями, відкривати Україну, мати безпосередній контакт з живою сучасною мовою. Ще одним аспектом активності в організації є безцінний досвід до подальшої діяльності і працевлаштування.

- **Чи співпрацюєте ви із СУМ в Україні?**

- Пригадую, кілька років тому відбувся Сумівський Злет. Були й інші заходи, на які ми отримували запрошення. На жаль, ми не можемо собі дозволити вислати когось із наших членів на такі події, бо часто це є надто великі кошти. Що ж до

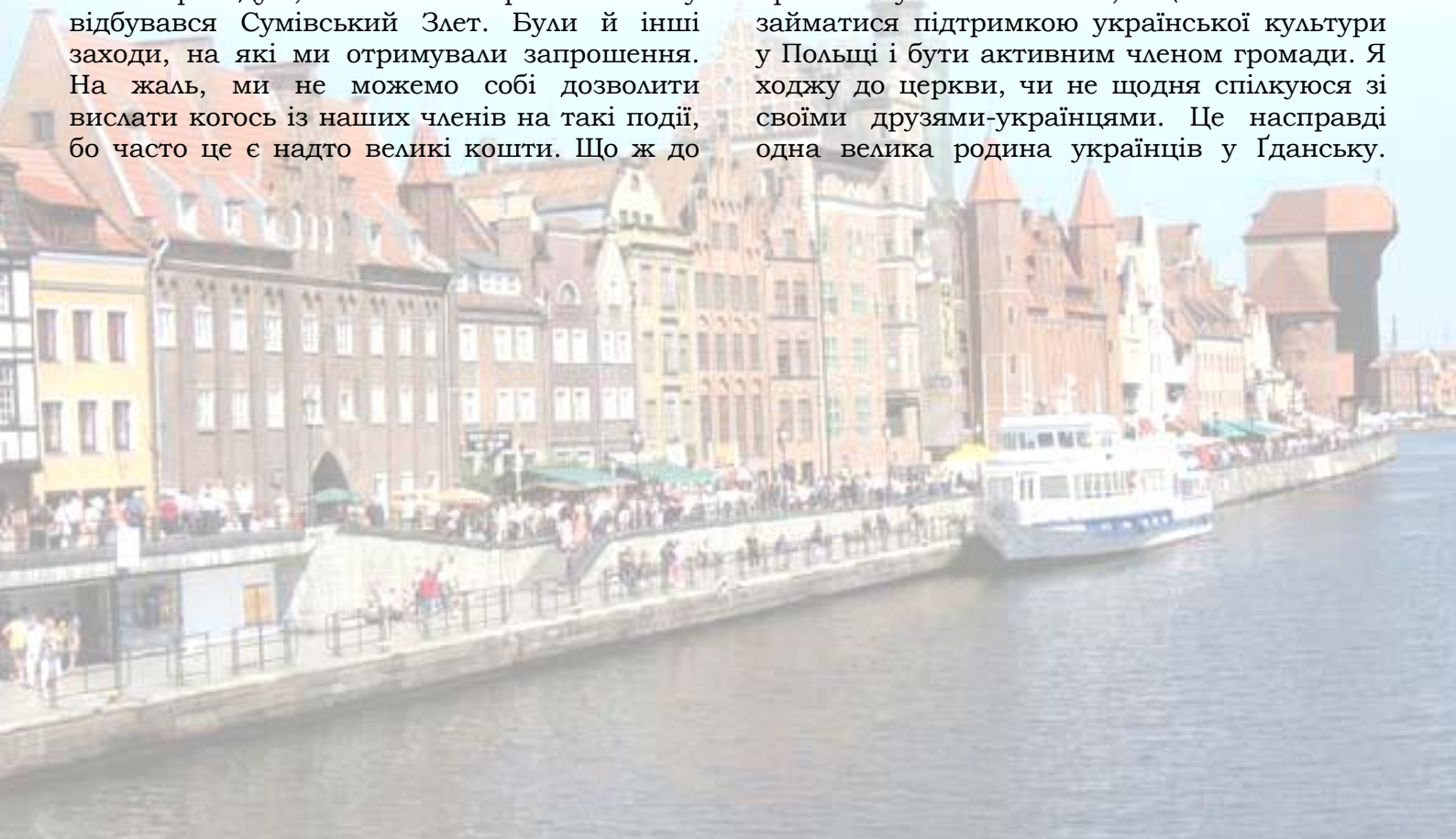
співпраці з Україною, то легше справа виглядає з ПЛАСТОМ. Є проблема у назві нашої організації, що теж є певним поясненням неприналежності до світової структури СУМ. Організацію заснували у 1989 році, назвали так, як це зараз є і ніхто не подумав, що можна було вжити назву Спілка Української Молоді. Так і залишилось вже.

- **Чим для тебе особисто є діяльність в організації і чому ти цим займаєшся?**

- Я себе відчуваю на 100 % українцем. Мої батьки вже народилися тут, на півночі Польщі. Але діди походять з околиць Любліна та Перемишля. Я стараюся відвідувати ті місця. Мій батько був одним із перших організаторів Українського Молодіжного Ярмарку, дідусь і бабуся брали активну участь у заснуванні Українського Суспільно-Культурного Товариства у 1956 році. Тому моя діяльність тісно

пов'язана з родинними вартостями. Я з дитинства брав участь у житті українців в Польщі. Я вріс у це все. Згодом я став членом ПЛАСТУ, де багато говорилося про роль суспільної праці. І коли я вже став більш менш самостійним, то зрозумів, що інакше просто бути не може, що я повинен займатися підтримкою української культури у Польщі і бути активним членом громади. Я ходжу до церкви, чи не щодня спілкуюся зі своїми друзями-українцями. Це насправді одна велика родина українців у Гданську.

Я ходжу до церкви, чи не щодня спілкуюся зі своїми друзями-українцями. Це насправді одна велика родина українців у Гданську

Мандрівка НАВКОЛО КРИМУ ЗА ДВА ТИЖНІ

Людмила Юрченко

Вирішили ми якось помандрувати по Криму. З дітьми. Тарасу тоді був рік і місяць, Святу – 3,5, Олесі – 6. Машина – Шевроле авео – червона красуня, маленька, не дуже суперова, але зовсім нова.

Взяли ми намет на 3 з половиною людини, спальники і поролонувий матрац. Ну і, звісно, купу всяких лахів, посуд, мотузки, покривала і т.п. Вирішили ми їхати для початку в Скадовськ, аби діти адаптувалися до нових кліматичних умов. Планували бути тиждень на квартирі, а потім кудись рушати далі. Однак шумні п'ятики сусідів змусили нас поїхати на п'ятий день. Запаслися водою, харчами – і виїхали... Хоча далеко від'їжджати все одно було страшно, тож вирішили ще 2 дні заночувати в Скадовську, але вже десь на волі. Це виявилось дещо складнішим, ніж ми уявляли, оскільки того літа була

Прийшла весна. Всі вже відраховують тижні й місяці до омріяної відпустки та літнього відпочинку. Але куди ж ти поїдеш, коли криза? Можна спробувати дешевий варіант – помандрувати «дикунами». Тож хочу поділитися нашим досвідом, а раптом комусь знадобиться.

страшенна спека, уся рослинність повигорала, а її у тих краях і без того не густо. Але знайшли лісочок. Далекувато пішки до моря – хвилин 15, зате тінь від дерев удень давала можливість хоч якось пересидіти спеку.

У Скадовську довідалася про лікувальні властивості їхньої грязюки, тож ще 5 днів приймала грязьові процедури. Дійсно, моя хвора спина почувалася легше і це допомогло у подальшій мандрівці. Навіть із собою грязюки набрала, але дома стільки справ чекало, що так жодного разу нічого і не зробила. А ще тут море дуже специфічне. Така мілина, що пішки можна зайти так далеко, що ти вже як цяточка, а все одно ледь по пояс. Та і зайти можна було лише по протоптаній стежці. З обох боків від неї був мул і непролазні водорості. Тож про те, щоб поплавати тут не йшлося.

Далі ми рушили на Крим. Від Перекопу попрямували до Мирного. Там служив Олег (чоловік) і все там знав, рвався провідати знайомі місця. Але, як виявилось, це він лише думав, що він там усе знає. Їхню частину розформували, військову базу передали якимось приватним та напівдержавним структурам і ніяких військових...

Прийшли ми туди вночі, тож шукати місця для ночівлі було не можливо. Попросився переночувати перед ворітьми

колишньої частини. Все ж якась охорона, та і мало хто там ходить. Вранці нам дозволили навіть чайника закип'ятити. Лив дощ. Тарас чомусь прокидався і плакав. Ми десь у 5-й годині ночі увімкнули радіо. Ловило якесь радіо Сімферополь чи щось таке. Грала українська попса кінця 80-х, вже такої давненько не чула... дивувалася. Аж тут диктор о 6-й годині строгим голосом почав «віщати», мовляв, вибачте, шановні слухачі, але, виконуючи Закон України, ми змушені дві години радіомовлення транслювати українською мовою. Ну і далі заспівала Астрайя, Зібров і ще якісь шедеври української попсової класики. Тоді, пам'ятаю, у мене забракло цензурних слів. Тепер це трохи забулося...

Попивши чаю і перекусивши, ми поїхали шукати місце. Занесло Олега аж до моря. Заїхали на пісок і загрузли. Ну, думаємо, підемо глянемо, може тут можна стать. Пішли. У всіх навколишніх куцях стільки туалетів, що немає де стати. Сморід на всю околицю... але безлюдно, спокійно... Та що ж робити із тими запахами? Вирішили їхати далі. Ледве виштовхали машину. Якись теж зальотні туристи прибилися туди, то нас смикнули, а так би сиділи там і нюхали. Отож поїхали далі, ближче до самого міста Мирний. Колись це було селище, де жили сім'ї військовослужбовців, а тепер розрослося, стало цілком пристойним містечком. Знайшли пляж, де було трохи більше людей. Не так страшно і не так смердотно, хоча ця проблема, як виявилось, притаманна усьому кримському узбережжю. Тож ми заїхали у господарський магазин, купили сокиру і лопату – і вже тоді почали облаштовувати собі місце. Викопали туалет, змурували піч, зварили їсти і вже тоді пішли до моря. Неповдалі жили «дикуни» із Василькова – ми їх впізнали по васильківській говірці, тобто по жахливому суржику. Земляки.

Частина 2

Особливої уваги заслугове розповідь про приготування їжі у кримських умовах. Мало рослинності, з якої можна набрати дров (це у західній частині Криму) і вітер. Олег вирив у землі ямку, вимурував із каменю пічку, із вітряної сторони лишив отвір для дров, дим виходив поза каструлю. Таким чином

при мінімальній затраті дров можна було приготувати їсти. А ще нам одна жінка підказала спосіб швидкого приготування каш. Гречку або рис потрібно на ніч замочити (або години за 3 перед приготуванням), воно набрякає, а тоді варити лишається 5 хвилин гречку і хвилин 10 рис. До того ж, їй лікарі такий спосіб порадили, як дієтичний. Отож, час на приготування їжі був мінімальним. До каші – консерва або молоко – і готово! Кілька разів варили навіть супи, картоплю.

На третю ніч доволі мирного перебування у Мирному приїхали якісь місцеві гультяї, увімкнули гучну музику, довго пили-гуляли, кричали... Навіть мій морпех чоловік, знаючи поведки місцевого часом недружелюбного населення не ризикнув вийти і попросити хлопців піти. Але вранці ми зібралися і поїхали самі.

Заїхали в Євпаторію. Перше місто із великим супермаркетом за останній тиждень. Якимось по місту не мали часу ходити, може, тому воно мене не вразило. Але пляжі кишать людьми. Платні. Ніде яблуку впасти. Душно і людно. Аж за містом знайшли якийсь безплатний підхід до моря, скупалися, назбирали камінчиків і рушили шукати наступне місце ночівлі. За Ялтою потяглися суцільні ряди наметів «дикунів». Подекуди вони стояли біля моря у два ряди (бо більше просто не вміщалося між морем і трасою). Я думала, що змушує цих людей тут стояти – спека, ніде ні деревця, траса із вихлопами газу та випарами асфальту... Але кожному своє. Може, їх приваблювало озеро Сасик, яке по другий бік дороги, або я не знаю...

Далі були Саки. Колись ми там відпочивали у сумівському таборі. Тож заїхали, аби знайти якесь інтернет-кафе і перекинути фотки із фотоапарата на флешку. Знайти місце для нічлігу і там не пощастило. До вечора було далеченько, тож ми пообідали і рушили далі. Чомусь нас привабила Кача. Може тому, що вже втомилися їхати і почали шукати якогось спочинку та можливості покупатися. Підходу до моря ми одразу не знайшли – всюди були високі піщані обриви. Дуже живописні місця. Поїхали далі. Знайшли таки під'їзд до моря. Доволі крутий схил, але народ спускається і купами валить у те місце. Невелика смуга берега із дрібною

галькою, крутий обрив над головами і море, майже від самого краю глибоке. Тільки там і змогли діти поборсатися у воді, де хвилі виплескувалися на берег. Подумали, а чому би не заїхати у саму Качу, може, там десь таки можна заночувати... і заїхали. А там військово-морська база Росії. У нас усе опустилося. В'їзд у місто, як на зону – через шлагбаум, із перевіркою та реєстрацією документів... Ну але вирішили побувати в тилу... Скрізь – усюди самі москалі. Натуральні, з акцентом московським...

У місцевому супермаркеті купили щось поїсти, у кіоску купили карту Криму туристичну, сіли та й зажурилися. Аж раптом, розглядаючи карту, мені спало на думку: а чи не гайнути нам у Бахчисарай. Про нього ми нічого не знали, та і взагалі, я тепер оглядаюся і розумію, що ми погано підготувалися до мандрівки. Трохи повагавшись, все ж поїхали. Ледве знайшли дорогу, щоб заїхати у місто. Уже був вечір, сіріло. Якийсь п'яний абориген показав нам напрямком до старого міста. Там уже нікого і нічого не було. Тільки спритний татарчук упхав нам у руку папірчик із своїм телефоном та ім'ям і запропонував екскурсію. Навіть казав, що може у когось там пристроїти на ніч. 25 грн. з людини. Нас 4 з половиною... вирішили відмовитися. Страшнувало. Ми татар знаємо лише з історії... Тож вирішили пошукати щось інше. Виїхали зі старого міста і почали шукати мегаполіс. Адже не могло такого бути, що оті маленькі будиночки у вузьких вуличках поміж гір – то і весь Бахчисарай...

Вже потемніло. Нічого путнього ми вже знайти не могли, тож почали шукати бодай автостоянку. Насилу знайшли. Пустили нас туди неохоче, адже не прийнято, аби хтось залишався на ніч у машині. Але з огляду на наших сплячих дітей – впустили. Тут був туалет із водою і

розеткою. А що ще треба мандрівникам?! Ледь прокинувся ранок, як ми були на ногах. Перекусили, попили чаю і поїхали до старого міста. Подзвонили «гіду», адже подумали, що краще віддати гроші за екскурсію місцевому жителю, аніж будь-кому іншому. Хлопець заробляє на навчання, як потім сказав.

Єдина проблема – він так погано говорив російською, і так швидко, що ми дещо здогадувалися, дещо перепитували, а дещо просто потім дома в інтернеті прочитали. Головне, що він знав стежки, знав маршрут... Самі б ми тут трохи поблукали...

Чотири кілометри в обидва кінці. Святик мужньо витримав майже повністю, Тарасик у тата на плечах заснув і мирно проспав, тато на широких плечах мужньо тримав свою дорогу ношу і не знаю, чи йому було так само цікаво, як і нам. Але було справді вражаюче. Печерне місто Чуфут-Кале, караїмський цвинтар, гробниця принцеси – доньки султана, якісь старі каземати... Але найбільш вражали краєвиди та видовбані у скелях печерки.

Печерний собор та печери колишнього міста Маріамполя нас теж дуже вразили. Віддалік він, правда, виглядає значно величніше, ніж усередині. Але все одно. Усвідомлюючи, що все це зроблено руками людей багато століть тому, та ще й першими переселенцями греками, що все це знаходиться у твоїй такій невідомій тобі країні – просто прозріваєш. Але трапився тут і неприємний інцидент. Жіночка, яка продавала на подвір'ї різні іконки, хрестики, свічки і т.п. побачила, що нам проводить екскурсію татарин і як розкричалася. Не пам'ятаю дослівно, що вона гнала на татарів, але суть в тому, що їй дуже не подобалася присутність татар конкретно у цьому місці і в Бахчисарай взагалі. На що я не

А там військово-морська база Росії. У нас усе опустилося. В'їзд у місто, як на зону – через шлагбаум, із перевіркою та реєстрацією документів...

Бахчисарай. Чуфут-Кале

змогла змовчати і сказала, що вони у себе вдома, а ви де тут взялися? Коли вона почула українську мову, то взагалі не знала, що сказати. Отака от політика московського православ'я у Криму.

Коли долізли донизу, нас люб'язний «гід» завів у чайхану свого приятеля. Ми там нарешті поїли та відпочили як білі люди. А ще набрали кілька бутлів дуже смачної джерельної води. Святик навіть трохи задрімав на подушках – так виморився. Та я б і сама закимарила, але треба було їхати далі.

Рушили на Севастополь. Там нас чекала ще одна російська військова база. Це при тому, що вже дві з відомих нам баз, де служив Олег, ми застали закритими, розформованими і навіть зруйнованими. Російські прапори скрізь. Український ми десь таки там зустріли, але це вже так, для окомилування...

Руїни Херсонесу трохи згладили враження від Севастополя.

Далі не знали, куди лаштуватися на привал. Але їхали вперед. Ніч застала на під'їзді до Форосу. Звернули туди і думали заночувати, але усі кемпінги забиті, маленькі вулички такі, що ніде двом машинам розминутися. А ще між усім тим снують відпочиваючі. Ми сонні і стомлені не знали, що робити. Стали на узбіччі, біля якоїсь зупинки і вирішили спробувати поспати хоч кілька годин, щоб потім рушити вночі далі. Трохи прочинили вікна, бо нічим було дихати – летять комарі. Підїхала якась компанія, почали шуміть, перегукуватися з кимось. Закрили вікна. Жарко. Завели машину і поїхали далі. Дорога ішла високо над морем. Якось так дуже непевно вона виглядає. Як згадаю, то і зараз пальці холонуть. Ніяких «відбійників», ніде нічого – просто тобі урвище, поросле деревами, а внизу видно море. А з іншого боку – скелі. Ну де ти тут станеш? Спробували кудись звернути – зона, притулилися на «кишені» на узбіччі – страшно. Тож Олег умився і поїхали далі. Проїхали багато знаків, які показували дорогу на Сімеїз, Алупку, Гаспру, Лівадію... Але дорога за усіма цими вказівничками виглядала, як якийсь провулочок, щось таке непевне – і ми думали, що то щось таке... помилково чи що... А коли ми проїхали другий чи третій вказівник на

Ялту, то вирішили, що треба все таки звернути. Олег уже знемагав від втоми, очі склеплювалися і їхати було небезпечно.

Повернули і майже одразу побачили будинки, від яких відїжджали таксівки. Ми за ними

прилаштувалися, думаючи, що кудись вони та виведуть. Але після першого повороту дорога круто пішла вниз. Таксівка десь зникла, а ми ніби потрапили на американські гірки. Я часом боялася, що діти скотяться кудись до переднього скла – такий був нахил. Чи то, може, мені спросоння та з переляку все виглядало так страшно... не знаю. Але ми почали впадати в розпач, коли 20 хвилин петляння і спуску не принесли жодного результату. Нічого схожого на стоянку ми не побачили, до низу так і не доїхали... Аж раптом... ворота з-за яких виїздять машини, і за ними видно машини... Стоянка! Ми зраділи несказанно! Олег вийшов і домовився зі сторожем, аби впустив нас переночувати. Той виявився дуже хорошим чоловіком десь із Житомира, говорив українською. Впустив нас і повів показувати, де нам стать. Ми заїхали туди і прозріли. Навколо стояли биті машини, а з іншого боку – даїшні. Штрафмайданчик! Олег несміливо перепитав, чи нас вранці звідси випустять? Вранці нас напоїли чаєм і все таки випустили. Ще й намалювали дорогу, куди нам їхати.

В Ялту ми не планували заїжджати, але так сталося, що побували і тут. Море штормило, покупатися не вийшло, але трохи пройшлися містом, побачили порт, якісь пляжі... дуже смутні враження про Ялту. Тут в околицях багато чого цікавого, але ціни не дають можливості побути там хоча б тиждень. Тож рушили далі на схід. Це був один із найдовших днів, які ми провели у дорозі. Й один із найскладніших. Здавалося, що тій гірській дорозі кінця-краю не буде. А найгірше те, що у нас бензинова стрілка різко почала підходити до нуля. Заправкою навіть не

пахло. Ми вже почали молитися (нам це вже двічі допомагало) і таки Бог почув наші молитви і вистачило пального, аби дотягти до заправки. Зате ми тепер знали, куди прямуємо. Село Морське (якщо я не помиляюся). Там відпочивали наші знайомі й родичі.

Місцевість тут була просто казкова. Досі мрію туди повернутися. Здається, що серед тих скель та ущелин гарно би писалися якісь романи, пригодницькі повісті або ж фентезі. Таке враження, що то не гірські хребти, а сплячі велетні-дракони, які ось-ось прокинуться, затріщать каміння і вони дихнуть полум'ям, або зайдуть у воду і попливуть... Казково там.

Тут ми пробули, мабуть, днів п'ять. Брали у місцевих жителів – кримських татар молоко для дітей, варили їсти на справжній газовій плиті, яка працювала від балона, їли у похідній кухні. Коротше трохи відпочили після бурхливих і екстремальних переїздів. Але, зрештою, ми і діти потомилися, схотілося додому. Тож вирушили далі.

Судак із своєю фортецею приманював до себе, але подивилися лише віддалік. Прямували на Феодосію. Там мали заїхати ще на одну базу, де колись служив Олег. Селище Кизил-Таш. Але виявилось, що там теж уже нічого немає. У нас виникло питання: де ж все-таки є наші війська, які мають охороняти Крим у разі агресії? Не зрозуміло. Все приготовано

для того, аби віддати його без бою. У Щebetовці купили смачного вина і подалися на Феодосію, щоб звідти рушити додому.

За Феодосією знайшли кемпінг, де нам дуже сподобалося. Ми навіть подумали, що якщо будемо наступного разу їхати – то саме сюди. Берег чистий, прибраний. Пісок та дрібнесенькі ракушки. Від моря відокремлена невеличка лагуна, де мілко і тепла вода – рай для дітей. А зразу за цим – велике і глибоке море – бурхливе і справжнє.

Вечеря у Красноперекопську і довга тягучка через перешийок. Мало не цілу ніч тяглися. Вже на світанку прибули в Умань і заночували у тих самих друзів. Прокинулися десь ближче до обіду. Правда діти виспалися і гралися з господарями дому, а ми відсипалися.

Оговталися від усього пережитого лише дома. Не знаю, чи ще раз зважилася б на таку виснажливу мандрівку з дітьми, але про цю не шкодую. Щоправда, дуже бракувало якоїсь чавунної чи металевій плити для приготування їжі, тож раптом хто буде їхати – майте на увазі – річ необхідна.

Ага, мало не забула. Обійшлася нам ця мандрівка з їжею та бензином і проживанням у Скадовську щось коло 2000 грн. на п'ятьох. Щоправда, це було кілька років тому. Тож, готуйте гроші, складайте маршрут – і вперед за враженнями і здоров'ям!

PS. Насправді, уся наша подорож тривала майже три тижні, але саме по Криму 2 і хвостик...

Фото: Людмили Юрченко

Редакція журналу дякує подрузі Людмилі за розповідь!

Твої черевики стоптані у численних мандрівках? Наплічник лежить завжди під рукою, а мапа зачитана до дір? Жодна світлина з подорожей не поміщається у фотоальбомах?

Тоді на твої враження і знімки із мандрівок чекає редакція нашого журналу. Кращі статті будуть опубліковані на сторінках «ЕгеЖ!»

ЧЕКАЄМО!

Пиши: kulturnyky-ua@cyt.org

ПОГЛЯД

Вікторія Коляда **НЕПОВТОРНІСТЬ ЧИ ПЕРЕСІЧНІСТЬ?**

Чи можна впізнати сумівця в натовпі? Чи відрізняються представники організації від інших громадян? І чим саме, якщо так? Активною життєвою позицією, оптимізмом, здатністю долати труднощі, зберігаючи при цьому внутрішній спокій, чи, можливо, зовнішнім виглядом?

Переконана, що хоча б одне з цих питань принаймні раз у житті ставив собі кожен сумівець, адже приналежність до громадської організації зачасту є саме тією ознакою, що відрізняє її членів з-поміж кола ровесників або оточення. Спробувавши проаналізувати природу сумівської ідентичності, поглянувши на ситуацію в ретроспективі та сучасному стані, ми отримали доволі цікаві й в дечому суперечливі результати.

Мотиви вступу в громадські організації у всіх дещо різняться, однак їх всі можна звести до спільного знаменника – зазвичай усі керуються бажанням щось змінити, покращити довколишній світ або знайти себе. Словом, громадські активісти – люди небайдужі, неліниві та цілеспрямовані. Ну, принаймні, в ідеалі все це мало б бути саме так.

Зробити опитування про образ сумівця, застосовуючи при цьому критерій гендеру, надихнув матеріал із сумівського журналу «Авангард», що виходив у діаспорі кілька десятків років тому. Матеріал «Образ сумівки» у рубриці «Виключно для подруг», де подано чотири точки зору хлопців та чоловіків на те, якими є сумівки, спричинив жваві дискусії у дещо вузьких сумівських колах, і невдовзі виникла ідея зробити таке опитування у наші дні, однак спробувати сформуванню і узагальненню образу і сумівки, і хлопців та чоловіків, що належать до організації.

Забігаючи наперед, зауважу, що на жодну об'єктивність опитування не претендує, оскільки здійснене воно було в максимально стислі строки, а відбір опитуваних базувався лише на підставі суб'єктивних факторів, однак варто зазначити, що опитуванням було охоплено

представників усіх осередків (на терені України).

Кількадесят років тому українці в діаспорі вважали, що сумівка повинна бути насамперед свідомою україankoю, а вже тоді – поширювати та пропагувати національну думку, гідно репрезентувати свою Батьківщину, змагати до її визволення. Немає нічого дивного в тому, що практично ніхто з опитуваних не навів цих рис – апріорі зрозуміло, що сумівці та сумівки свідомі громадяни своєї держави (приналежність до СУМу – вже свідчення цьому). Також, гадаю, не варто опускати руки тому, що більшість респондентів акцентувала увагу на інших рисах, адже після запитань наголошувалося, що відповідати хлопцям слід саме про дівчат, а дівчатам – про хлопців, та й весна надворі...☺

Отож, у опитуванні пропонувалося відповісти на три запитання: 1) чи відрізняються сумівці від інших хлопців/чоловіків (сумівки, відповідно, від інших дівчат); 2) чи є спільні риси у членства, і якщо так, то які саме; 3) чого бракує сумівкам у сумівцях і навпаки. Оскільки пошуки спільного знаменника успіхом не увінчалися, образи сумівки та сумівця найкраще подати у цитатах з опитувань*.

Отож, сумівці в очах чарівної половини організації постають такими:

«...хлопців-сумівців виділяє те, що їм вдається бути дуже безпосередніми в спілкуванні з нами, дівчатами, бо вони звикли до спільного середовища хлопців і дівчат в організації. Відповідно, тому ми маємо стільки гарних прикладів сумівської дружби між хлопцями та дівчатами - завдяки купі спільних мандрівок і таборів, під час яких і з'являється це спілкування на рівних, без упереджень. Ще мені здається, що сумівці зазвичай є більш відкритими до нових речей - наприклад, хоча маємо небагато хлопців в СУМі, які дуже гарно танцюють, зате майже всі у нас танцюють, а не підпирають стіни. Чого сумівцям не вистачає?.. Мабуть, обов'язковості, особливо - в доведенні справи до кінця»

Еге Ж!

«ну, на щастя сумівець зовнішньо майже нічим не відрізняється від звичайного перехожого. Різниця у ставленні. Можу сказати, що для мене усі сумівці – це частина чогось великого та знайомого...»

Щодо відмінностей від інших хлопців – то це ставлення до проблем та краще розуміння того, що відбувається. Ще – відсутність страху перед спілкуванням з дітьми, здатність робити те, що може здатися смішним і не боятися цього...»

«Сумівець завжди декларує свою українськість та патріотизм. СПРАВЖНИЙ сумівець, який пройшов бодай кілька сумівських таборів і хоча б раз займав керівну посаду на таборі будь-якого рівня, розуміє, що таке відповідальність, вміє приймати рішення. А чим відрізняється? Людина, яка ніколи не була членом громадської організації, не уявляє, що воно таке, а от сумівці знають достеменно. І то вже інше питання: позитивні ці знання у сумівців чи негативні?»

Сумівці ж уважають, що сумівкам притаманні такі риси:

«Чи відрізняються СУМівки від інших дівчат? Звісно, що так. Сумівку видно за кілометр за фанічками, жовто-блакитною стрічкою на наплечнику, розпростертими руками (бо побачила сумівця, і потрібно його обійняти) ...Спільні риси мусять бути, і напевно є, це здруженість - чого нема в інших організаціях (особливо в пластунів). Але в загальному кожна індивідуальна з притаманною тільки їй харизмою, поведінкою, манерою говорити та заворожувати. А біс його знає чого Вам не вистачає, думаю кожен момент по різному,

(**враження прихильника організації)

(*представлені найоригінальніші, на думку автора статті, фрагменти відповідей)

Тож, як бачимо, з певністю можна сказати лише те, що чимось сумівці від несумівців та й відрізняються – все залежить від того, під яким кутом дивитися на ситуацію. Майже певна, що ніхто не стане заперечувати той факт, що участь в громадській організації впливає на становлення особистості та формування якостей. А от як використовувати набуте – це вже інше питання...

коли хорошого фільму, коли філіжанки кави, коли конче вставати в четвертій ранку, бо треба схід сонця сфотографувати ...»

«Українські сумівки між собою балакають українською мовою, при зустрічі так повільно кажуть «Гартуууууїсь!» та простягають ручку (часто долонею донизу), а також можуть годинами згадувати якісь приколи з таборів. На цьому, на жаль, відмінності сумівок від несумівок зазвичай закінчуються.

Чого бракує сумівкам – ідейності, відкритості та лідерських здібностей. Сумівки мали б знати, для чого вони прийшли в цей світ, мислити глобальними категоріями та змінювати своє оточення на краще. І усвідомлювати, що «нині сумівка – завтра боєць за Українську Державу»*

«Ви прекрасні**.

Якщо маю познайомитись із сумівкою, то я напевне знаю, що мене очікує знайомство з гарною людиною. Тобто ви життєво активні. Стопудово розумні й гарно виховані. І отут так і хочеться сказати - вредні. Не покидає відчуття, що спілкуєшся з елітою нації. З хлопамі такого немає. Якась відчувається чи то надмірність, чи то холодність, чи то надмірна стриманість. Це постійно призводить до непевності в собі та ляку облажатися – лягнути чи вчинити якусь дурню. Це відчуття виникає завжди, воно спільне. Можливо оцієї вредності забагато. Сукупність всього цього робить дівчат з СУМу прекрасними.»

МУЗУЧИЛИЩЕ

Вадим Карп'як

ЧАРТ ЙОГО ЗНАЄ!

Сьогодні ми почнемо наші заняття в музучилищі. Темою першої лекції будуть чарти. Напевно вас час від часу цікавить питання, хто з виконавців найпопулярніший. І напевно ж ви підозрюєте, що всі оці гіт-паради, які вам пропонують на радіо, телебаченні й в пресі, не зовсім об'єктивно відображають реальний стан справ. Скажу вам, що підозри ці правдиві, оскільки більшість таких гіт-парадів складається за результатами голосування людей і є цілком любительськими проявами.

На противагу цим любителям шоу-бізнес давно має свій професійний інструментарій, який називається чарти (chart). Саме це поняття прийшло до нас зі США, де люди просто помішані на всілякій статистиці. Отож не дивно, що вони ще 120 років тому вирішили першими з математичною точністю визначити популярність музичних виконавців. А зробити це можна було, якщо порахувати, хто продає більше своїх пісень, тобто вінілових дисків, бо тоді один вініл дорівнював одній записаній композиції. Логіка проста й зрозуміла – чиїх платівок більше продається – той і чемпіон.

Ідея була кинута в маси, але понад сорок років вона чекала свого зоряного часу. І от 4 січня 1936-го року американський журнал Billboard надрукував перший у світі чарт, який тоді, до слова, так називався гіт-парад. А розквіт цієї справи припав на 1958 рік.

Станом на сьогодні все вже структурувалося і є вироблені чіткі правила.

Отож чарти існують трьох типів:

1) Ефірні (airplay chart). Вони базуються на підрахунку плей-листів радіостанцій і телеканалів. Тобто вираховується скільки разів звучала пісня в ефірі, й кого крутили частіше – той і посідає вищу сходинку рейтингу. І хоч кожна станція чи телеканал можуть мати власний такий чарт, спеціалісти беруть до уваги тільки загальнонаціональні дані, тобто результати обрахунку ефірів по всій країні.

2) Продажів (sales chart). Ці чарти базуються на результатах даних про продаж дисків чи окремих пісень. Вони можуть формуватися як окремим продавцем (тобто торговою мережею чи Інтернет-порталом), так і в масштабах країни чи навіть світу.

3) Змішані (mix chart). Цей варіант чартів поєднує в собі обидва попередні типи.

Варто відзначити, що традиційно часовий проміжок чартів – один календарний тиждень. Але наприкінці кожного року всім хочеться підбивати підсумки й тоді ще робляться так звані річні чарти (year end chart). Але принцип – той самий.

Ну і останнє – воно ж головне! Оскільки музики людство напридумувало тонни і на цьому зупинятися не збирається, то виходить якось не зовсім зручно скажімо Моцартові змагатися з Леді Гаґою – різна цільова аудиторія. Тому хоч завжди і є один абсолютний рейтинг популярності, чарти з кожним роком все більше структуруються і для кожного напрямку музики існують свої списки найліпших. Чим більший музичний ринок в країні – тим більше в неї чартів. Наприклад в США їх кілька десятків, а в Україні – тільки 4. Але і Штати святкували свій день незалежності вже 235 разів, а ми – лише 20.

Ну а на закуску трохи матеріалу для самостійного вивчення.

Основний чарт України http://fdr.com.ua/chart/top_40/

Основний чарт США <http://www.billboard.com/#/charts/hot-100>

Основний чарт Великої Британії

<http://www.bbc.co.uk/radiol1/#chart>

Чарти зі всього світу <http://www.lanet.lv/misc/charts/>

Еге Ж!

Конкурс! ХТО ЧИТАЄ ЦІ КНИЖКИ?

Чия книжкова полиця?

Моя книжкова полиця досить різноманітна. На ній є багато книжок за серіями. Одні з них мені дарували, інші купувала сама. Усі вони уже прочитані, деякі навіть два рази, але кожна з них лишила незабутнє враження.

Читаючи, я немов поринаю в дивовижний світ історій. Іноді вони є для мене життєвим прикладом. Я так занурююсь у читання, що не помічаю, що діється довкола мене. Події, що відбуваються з головними героями так мене захоплюють, що я забуваю про все на світі. Можу годинами розказувати усім про книжку, аж доки всім не набридну. Я читаю дуже швидко, тому книжок у мене багато. **Чекаємо ваші відповіді тут:** kulturnyky-ua@cym.org

Подаємо розповідь з підписом, оскільки автор не дуже знайий у сумівських колах

Читати - це своєрідний фетиш

Площа імені Федорова у Львові є неперевершеним місцем, де зібрані майже всі мої книжкові мрії. Тож логічно, що більшість з усіх книг, які маю, звідти. В Станіславі таким клондайком є книгарня в центрі міста, в Києві – кнайп-клуб "Купідон". Пошуки гарних видань, рідкісних, і часто унікальних, приводять до людей, абсолютно незнайомих з літературою як такою. Місцями, де можна пожитися чимось цінним, стають антикварні магазини, совдепівські книгарні, спільноти "купи-продай". Навіть бібліотеки.

Читати - це своєрідний фетиш. Але для мене головніше мати книгу (володіти нею) та мати можливість в будь-який зручний для мене момент прочитати її, аніж прочитати її як таку. А ще гарний колега - Ромко - навчив цінувати гарні видання, тому, буває, міняю негарні на гарні, тобто купую красивішу книгу, а гіршу дарую все тій же бібліотеці, тому коли хтось збирає книги, я не маю зайвих для подарунку.

Книг насправді значно більше, ніж вміщається до шафи, тому вони знаходяться усюди, де лиш можна їх притулити, і найсумніше, що їх кількість лише збільшується: щоразу, щомісяця, щороку. Ні, найсумніше те, що позичені надзвичайно рідко повертаються. А найдужче тішить й змушує постійно усміхатись та шкіритись те, що кількість непрочитаних збільшується тривалістю на роки.

Олексій Шкляр, Івано-Франківськ

Нагадуємо УМОВИ КОНКУРСУ:

Насилаєте фото своєї книжкової полиці на адресу kulturnyky-ua@cym.org, вказавши у листі свої контакти, а також коротку (або довгу!) розповідь про вашу книжкову полицю. Фото і розповідь будуть надруковані в котромусь із чисел журналу. Автори найоригінальніших фото і розповідей отримають подарунки.

ВІРШІ НА ВЕСНУ

21 березня 2000 року вперше відзначався Всесвітній день поезії. Його було встановлено 1999 року ухвалою 30-ої сесії ЮНЕСКО. Відтоді у день весняного рівнодення поети, графомани, любителі поезії і співчуваючі прокидаються із зимової сплячки і збираються в дружнім гурті почитати свої або чужі вірші

Максим Капля

студент магистратури факультету психології Київського національного університету імені Тараса Шевченка, член Київського осередку СУМ в Україні

Б'є годинник тихо-тихо,
Дзеленчить у небесах.
Річка, люди, зелень, квіти -
Все ввижається у снах.

Б'є годинник, калатає
І напружено дзвенить.
Люди всюди забувають,
Що у світі треба жить.

У гризні, в боях за владу,
У зловісній тьмі віків
Загубили ми всю славу

Назустріч життю.

Подерті джинси, у кишені – ні гроша,
А в голові немає планів на майбутнє,
Але усмішка щира і відчинена душа,
Співає серце, що не хоче бути самотнім.

Вперед ведуть швидкі дороги,
І вітер манить в далечинь,
І зайвими здаються всі тривоги,
І зовсім недоречні злість і лінь.

Я замерзаю в буднях днів
суворих
І заколисана останнім
промінцем

Катерина Теліга

Навчається на історичному факультеті Запорізького національного університету. Окрім історії і археології цікавиться сучасною українською літературою і філософією. «В людях найбільше ціную щирість і відкритість, саме таким, на мою думку, повинен бути сучасний поет», - каже Катерина. Прихильниця СУМу

Наших прадідів-дідів.

Тож нехай крізь біль-страждання,
Крізь убогість і імлу
Світло посмішки Джоконди
Розірве нашу пітьму.

Я знов встаю...

Я знов встаю-і тиха пісня
Сколихує усе мене.
І велич пізнього цвітіння,
І тихо-ніжне шумовиння
Охоплює усе мене.

Я знов встаю – і синє море,
І широчезнії простори,
І величезні сині гори -
Усе, мов хмари неземні.

Я знов встаю – і сонця ранок
Цілує весело мене.
Згасає в полум'ї світанок,
Та цей цілунок не мине.

Я засинаю серед людей кволих,
Що не вітаються, хоча б одним слівцем.
Задуха...від образ задуха
І сон якийсь мій не ясний,
Лиш вітер лютий в вікна дмуха,
В душі щєбече дощ рясний.
Немає щирої усмішки
І слова щирого нема,
Лиш вітер лютий ліпить сніжки,
Навколо лиш химерна тьма...

Вірш на сніданок

Забулькав чайник...Потім – засвистів
Так по-садистськи голосно (де-Садно)...
Зірвався з ліжка. Впав. Криваве садно
На правому коліні. І надсадно
Послав до дідька каву і котів,
Що під ногами плутались (вар'яти!)
Бажання двоєдине (пити-спати)
(у ліжку каву, Серце, то святе!)
- Ти з цукром?
- Так, дві ложки...а проте...
Давай без цукру...
і смагляве тіло
замінить смерть солодку (ту, що біла)...
...і чорно-біла круговерть (чи бій?)
- моя солодка...
- полиновий мій...
...п'янки сніданки змореного літа:
Столичний Гумберт.
Галицька Лоліта.

Юлія Смаль

Родом з Луцька. Мешкає у Києві. За фахом – вчитель хімії. Викладає у школі, пише книжки для дітей. Для вас – «дорослі» вірші

Біле божевілля

Хтось розлучається, хтось божеволіє
хтось ледве жевріє.
Тихо на милицях вечір беззоряний -
штампик і серія.
Люди мільярдами землю запруджують,
може, окупиться,
день перештормлений, дерево зламане,
кажете, де тут цар?
Майже закохане, зражене, зріджене
ніби ще дихає,
скоро зупиниться, роки десятками -
віршами тихими.
Серцю не віриться, шторм попередженням
двері виламує,
хоч би віддихатись - буря, як молотом,
музика камерна.
Хтось не одружиться, хтось не посвариться,
час не розтягнеться.
Майже закохані не розговіються -
хмари на милицях.
Місяць зупиниться, в небо твердинею

Золота Жінка

Поетеса з м.Херсон. Поезії цієї таємничої жінки можете знайти на Поетичних Майстернях

Як я колись...

Вечірнє небо. Жовті ліхтарі.
Слова були гіркіші за вино.
Ми знов окремо. Знову - не одні.
Я знову плачу. Врешті - все одно.
- Привіт!
Мовчання... В погляді - слова...
Мов рукавичку швиргнув до ніг...
Прошу - хай не залишиться Вона
Одна.
Заплакана.
В брудний лютневий сніг.
Як я колись...

світ може вдаритись.
Ранок за вікнами сні додивляється
мареву змарити.
Як ти, коханий мій? Бурю віджив уже?
Вітер побавився?
Сумно без тебе так, може, приїхати
хоч привітатися???

Весняні пастелі

З вітром наодинці, у пустелі
мандрувала втомлена весна.
Мала при собі лише пастелі,
Йшла куди? Ніхто про це не знав.
Не чекав ніхто посеред літа -
все дрімало у спекотний день:
не розквітне вишня нерозквітла,
то ж куди оця весна іде?
Може, знає: десь, де ми живемо,
в спеку крижаніють два світи,
і пастелями свої весняні теми
хоче у світи ці принести.
Не судилося, бо втомлена, в пустелі,
ця весна уже не має сил.
Вицвітуть в пісках її пастелі.
Не живі

не оживлять.

Прости.